

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/119/2025
Identifikačné číslo spisu:	6122284571
Dátum vydania rozhodnutia:	23.07.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6122284571.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpenej advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s. r. o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovaným 1/ L. M., narodenej X. D. XXXX, F., Š. Q. X, 2/ C. R., narodenej XX. E. XXXX, Q., P. XXXX/X, obe zastúpené advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s. r. o., Prešov, Duchnovičovo námestie 1, IČO: 50 680 552, o zaplatenie 20.000 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. TO-11Csp/49/2022, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 29. októbra 2024 sp. zn. 15CoCsp/5/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ a 2/ p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 28. apríla 2023 č. k. 11Csp/49/2022 - 140 I. žalobu zamietol, II. konanie v časti o zaplatenie sumy 500 eur zastavil a III. priznal žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania vo výške 95 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 497 zák. č. 513/1991 Z. z., § 52 ods. 1, 2, 4, § 53 ods. 1, 2, 5, 9, § 54 ods. 1, § 101, § 103, § 517 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, 2, § 565 zák. č. 40/1964 Z. z., § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z., § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. a vecne tým, že banka výzvou zo dňa 29.07.2020 oznámila žalovaným 1/ a 2/, že sú v omeškaní so splácaním pohľadávky, pričom výzva obsahovala upozornenie, že v prípade neuhradenia pohľadávky pristúpi banka k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti poskytnutého úverového produktu. Keďže v tejto svojej výzve banka nešpecifikovala, s ktorou splátkou sú žalovaní v omeškaní a od akej doby, tak nebolo možné objektívne zistiť, či od omeškania so zaplatením splátky uplynula doba najmenej troch mesiacov. Následne listom zo dňa 07.09.2020 banka oznámila žalovaným 1/ a 2/ vyhlásenie splatnosti úveru, avšak neuviedla pre nesplnenie ktorej konkrétnej splátky splatnej určitého dňa vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 13. 05. 2021 vyplývalo, že Z. T. J., I.. J.. ako postupca oznámila žalovaným postúpenie pohľadávky na žalobkyňu ako postupníka, ktoré oznámenie bolo žalovaným odoslané dňa 14.05.2021. Súd prvej inštancie uviedol,

že nakoľko pohľadávka zo zmluvy o úvere sa automaticky nestáva splatnou v celom rozsahu v dôsledku nezaplatenia niektorej splátky, ale len v dôsledku jednostranného právneho úkonu - vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu s jasnou formuláciou, že veriteľ tak činí pre nezaplatenie konkrétnej splátky v dohodnutej lehote so žiadosťou o zaplatenie celého dlhu, tak je potrebné skúmať, či oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti je s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka dostatočne určité a teda či je platným právnym úkonom a je potrebné skúmať aj predchádzajúci proces týkajúci sa upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách obsahuje osobitnú úpravu postúpenia pohľadávky písomnou zmluvou inej osobe a to aj osobe, ktorá nie je bankou avšak predmetom postúpenia môžu byť peňažný záväzok klienta voči banke, s ktorým je nepretržite v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom sa tiež vyžaduje existencia písomnej výzvy na úhradu peňažného záväzku adresovaná klientovi. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávku banky nie je možné postúpiť tretej osobe, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na rozpor postúpenia pohľadávky banky voči spotrebiteľovi s ustanovením § 525 Občianskeho zákonníka, ktoré má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, prihliada súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ďalej z týchto skutočností vyplýva, že ak je pre platnosť postúpenia potrebné splniť určité podmienky (uvedené v § 92 ods. 8 zákona o bankách), bola žalobkyňa v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinná preukázať predpoklady svojej aktívnej legítimácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia.

1.1. V dôsledku toho, že uvedené zákonné ustanovenia pred postúpením pohľadávky banky terajšej žalobkyni neboli dodržané, súd prvej inštancie dospel k záveru, že právny úkon postúpenia je absolútne neplatný pre rozpor so zákonom v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Na základe toho bolo nutné konštatovať, že žalobkyňa, ktorá svoje právo opierala o zmluvu o postúpení pohľadávky v tejto veci nebola aktívne legítimovaná a práve z toho dôvodu bolo potrebné žalobu zamietnuť. Absolútna neplatnosť právnych úkonov totiž pôsobí voči každému, súd na ňu prihliada z úradnej povinnosti, nemožno ju odstrániť ratihabíciou ani konvalidáciou a nepremlčuje sa. Keďže súd prvej inštancie vyhodnotil postúpenie pohľadávky ako absolútne neplatný právny úkon, žalobe nebolo možné vyhovieť z dôvodu, že žalobkyňa nebola nositeľom uplatneného práva, lebo na základe neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky nemohla platne nadobudnúť právo na zaplatenie dlhu zo zmluvy o úvere voči žalovaným 1/ a 2/.

1.2. Vzhľadom k tomu, že v priebehu konania zobrala žalobkyňa žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 500 eur (predstavujúca sumu, ktorá bola žalovanými 1/ a 2/ uhradená po podaní žaloby), súd konanie v tejto časti zastavil. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 29. októbra 2024 sp. zn. 15CoCsp/5/2023 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. v zmysle § 387 ods. 1 ako vecne správny potvrdil a žalovaným 1/ a 2/ priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V celom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej vecnej legítimácie žalobkyne, teda či žalobkyňa je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Odvolací súd zdôraznil, že ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávku voči klientovi len za splnenia určitých podmienok, t. j. aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ust. § 525 ods. 1 Obč. zák., teda jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je v zmysle § 39 Obč. zák. neplatné. Na absolútnu neplatnosť postúpenia musí súd z úradnej povinnosti prihliadnuť aj bez námietky. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ktorú zákon vylučuje, ide o neplatnú cesiu ex tunc, ktorú nemožno ani dodatočne zhojiť.

2.1. K námietkam odvolateľky odvolací súd uviedol, že ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi len za splnenia určitých podmienok, t. j. aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ust. § 525 ods. 1 Obč. zák., teda jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je v zmysle § 39 Obč. zák. neplatné. Na absolútnu neplatnosť postúpenia musí súd z úradnej povinnosti prihladiť aj bez námietky. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ktorú zákon vylučuje, ide o neplatnú cesiu ex tunc, ktorú nemožno ani dodatočne zhojiť. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že banka pred postúpením pohľadávky žalovaných 1/ a 2/ zákonným spôsobom vyzvala na splnenie ich záväzku.

2.2. V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarcu v § 53 ods. 9 Obč. zák. zaviedol nové pravidlo z ktorého vyplýva, že veriteľ v postavení dodávateľa môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že uplynuli 3 mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky, a že upozornil dlžníka v postavení spotrebiteľa, v lehote nie kratšej ako 15 dní, na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Obč. zák. je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z ustanovenia § 565 veta druhá Obč. zák. vyplýva, iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky. V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ust. § 565 Obč. zák. a § 53 ods. 9 Obč. zák. pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve, upozornení spotrebiteľa, v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, presne špecifikoval konkrétnu splátku, ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh.

2.3. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premlčacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom zaplatení akej sumy zabráni zosplateniu úveru. Je to podstatná informácia najmä v situáciách pokiaľ by tým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky kedy by mohol byť úver zosplatený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený. Odvolací súd súhlasil so súdom prvej inštancie, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že banka pred postúpením pohľadávky žalovaných 1/ a 2/ zákonným spôsobom vyzvala na splnenie ich záväzku. Vychádzajúc z obsahu výziev postupcu Z. T. J. zo dňa 29.07.2020 mal odvolací súd za nepochybné, že v týchto nie je uvedená konkrétna splátka s ktorou mali byť žalovaní 1/ a 2/ v omeškaní, čím nebol splnený zákonný predpoklad na zosplatenie úveru č. 026/3016/14SU s následným dôsledkom absencie aktívnej vecnej legitimácie žalobkyne v tomto konaní. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť odôvodňovala ustanovením § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. c) CSP. Namietala, že odvolací súd sa k argumentácii žalobkyne ohľadom splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 ZoB vyjadril len stroho a neurčito a žalobkyni tak z odôvodnenia nie je zjavné, ako odvolací súd dospel k záveru o nepreukázaní splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 ZoB, čím považovala rozhodnutie odvolacieho súdu za nepreskúmateľné. Dovolateľka formulovala právnu otázku: „či je veriteľ povinný za dodržania podmienok uvedených v § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ súčasne v podaní, ktorým toto právo uplatňuje, resp. v podaní, ktorým upozorňuje na možné uplatnenie tohto práva v súlade s § 53 ods. 9 OZ uvádzať, pre ktorú konkrétnu splátku hodlá pristúpiť, resp. pristúpil k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, t. j. či je skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej by mohlo dôjsť (vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ) / došlo (vo výzve, ktorou sa uplatňuje právo na vyhlásenie splatnosti podľa § 565 OZ) k uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ náležitou týchto právnych úkonov, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ“.

3.1. Poukázala na rozdielnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o totožnej otázke;

v rozhodnutí z 30. januára 2024 sp. zn. 1Cdo/123/2022 najvyšší súd zastával názor, že „Veriteľ má právo vyhlásiť predčasnú splatnosť dlhu deň po tom, keď sa niektorá splátka dostane do omeškania aspoň tri mesiace. Premlčacia doba pri zosplatnení celého dlhu nemôže závisieť od vôle veriteľa (teda od toho, či právo vyhlásiť predčasnú splatnosť celého dlhu využije už v prvý deň alebo až v 30. deň po naplnení zákonných predpokladov). Podstata ustanovenia § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka (dôvod, pre ktorý tu zákonodarcu stanovil začatie plynutia premlčacej doby odlišne od všeobecného pravidla actio nata, ustanoveného v § 101) je v tom, že plynutie premlčacej doby by nemalo byť výlučne na vôli veriteľa. Pokiaľ teda veriteľ môže jednostranným právnym úkonom vyvolať možnosť uplatniť svoj nárok na súde, je potrebné, aby mu plynula premlčacia doba bez ohľadu na to, kedy toto právo využije. Napokon, toto právo sa mu zo zákona obnovuje pri každej ďalšej nezaplatennej splátke, ktorá sa dostane do omeškania viac ako tri mesiace a pri každej splátke je potrebné po troch mesiacoch a jednom dni omeškania začať počítať novú premlčaciu dobu na potenciálne zosplatnený dlh... Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporne je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatnení, ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premlčacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti.“

3.2. Odlišné posúdenie otázky určitosti výzvy - upozornenia, ktorá je predpokladom zosplatnenia úveru, poskytol najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/197/2022, keď konštatoval: „Ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatniť celý dlh. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený.“

3.3. Mala za to, že dovolací súd pristupuje k výkladu § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ rozdielne, keď vo vyššie citovaných rozhodnutiach dospel k opačným záverom ohľadom povinnosti špecifikácie splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu vo výzve v zmysle § 53 ods. 9 OZ resp. v samotnom zosplatnení a následne skutočnosti či táto skutočnosť je alebo nie je podmienkou platnosti tohto úkonu.

3.4. Dovolatelka zastávala názor, že je zrejmé, že v prípade, ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo 7. septembra 2020 - toto svoje právo uplatnila v súlade s § 565 OZ a v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/224/2021, sp. zn. 4Cdo/132/2021, sp. zn. 7Cdo/26/2023, sp. zn. 6Cdo/87/2023, sp. zn. 1Cdo/148/2022) a zároveň toto svoje právo uplatnila v súlade s § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa (žalovaného) s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom spotrebiteľ (žalovaný) bol nesporne na toto oprávnenie veriteľa upozornený (podaním z 29. júla 2020). Uviedla, že špecifikácia splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu, by bola, prihliadnuc na vyššie citované rozhodnutia Najvyššieho súdu navyše nadbytočná - keďže z aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu jasne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétnej vymedzenej splátky - a teda veriteľ si nemôže „vybrať“, pre nesplnenie ktorej splátky toto právo uplatňuje.

3.5. Žalobkyňa konštatovala, že veriteľ nie je povinný vedieť správne právne posúdiť, pre nesplnenie ktorej splátky uplatňuje právo podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ a jeho úlohou je len sledovať splnenie týchto podmienok a ak toto právo uplatní po splnení týchto podmienok, je tento úkon

jednoznačne platný a to bez ohľadu na to, či veriteľ stanovil „splátku“ pre nesplnenie ktorej sa domnieva, že došlo k uplatneniu tohto práva, nakoľko toto nevyplýva z právnych predpisov a je šikanózne, keďže veriteľ je povinný skutkovo vymedziť stav, avšak právne posúdenie (pričom určenie, pre nesplnenie ktorej splátky napokon došlo k uplatneniu uvedeného práva je výlučne právnym posúdením) je už výhradne vecou súdu. Obdobne vo veciach, v ktorých sa riešilo, pre ktorú splátku bol veriteľ oprávnený zosplatiť úver a od kedy je potrebné počítat začiatok premlčacej doby v spotrebiteľských veciach, bolo rozhodnuté aj v uzneseniach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so sp. zn. 7Cdo/268/2020, 4Cdo/201/2022, 1Cdo/53/2021, 4Cdo/231/2021, 9Cdo/368/2021, 4Cdo/23/2021, 2Cdo/332/2021, 6Cdo/71/2022, 2Cdo/272/2021, 1Cdo/61/2022, 4Cdo/250/2021, 4Cdo/262/2021, 2Cdo/298/2021, 4Cdo/221/2022, 6Cdo/64/2021, 9Cdo/98/2022, 1Cdo/143/2022, 6Cdo/87/2023, ktoré podľa názoru žalobkyne predstavujú ustálenú judikatúru dovolacieho súdu a od ktorej sa odvolací súd odklonil. Žalobkyňa zastávala názor, že postupca využil právo podľa § 565 OZ a vyzval žalovaných na úhradu dlžnej sumy v lehote nie kratšej ako 15 dní v súlade s § 53 ods. 9 OZ v spojitosti s § 565 OZ - a z jeho strany nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho nemožno prijať iný právny záver ako ten, že došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a tým pádom aj k platnému postúpeniu pohľadávky.

3.6. Zdôraznila, že nemožno súhlasiť s právnou interpretácií a výkladom sporných zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka odvolacím súdom, nakoľko ten v napadnutom rozhodnutí uviedol, že „ (...) z obsahu výziev postupcu Z. T. J. zo dňa 29.07.2020 je teda nepochybné, že v týchto nie je uvedená konkrétna splátka s ktorou mali byť žalovaní v 1. a 2. rade v omeškaní, čím nebol splnený zákonný predpoklad na zosplatenie úveru č. 026/3016/14SU(...)“. Správnosť vyššie uvedených interpretačných prístupov a právnych záverov najvyššej súdnej inštancie majú potvrdzovať aj rozhodnutia viacerých súdov nižšej inštancie, ktoré odvolací súd nepovažoval za relevantné. K neurčitosti obsahu (zosplatiť) výzvy zopakovala, že uvedenie splátky pre ktorú došlo k zosplateniu pohľadávky nie je obligatórnou náležitosťou, ktorú by stanovoval zákon. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaní 1/ a 2/ vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu mali za to, že ani jeden úkon nie je možné považovať za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti je právny úkon podľa ust. § 565 OZ, podľa ktorého sa dlh v Zmluve o spotrebiteľskom úvere pôvodne rozložený na splátky do termínu konečnej splatnosti, stáva splatným po prvýkrát. Z jeho obsahu je teda vylúčené, že by išlo o výzvu adresovanú spotrebiteľovi, obsahom ktorého je výzva na zaplatenie omeškaného dlhu a nie je v ňom prejavovaná vôľa podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, spotrebiteľ v ňom nebol upozornený na možnosť postúpenia pohľadávky tretej osobe a jeho úmyslom bolo spôsobiť právne účinky podľa ust. § 565 OZ. Z uvedeného dôvodu preto nemôže obstať tvrdenie žalobkyne, že za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je možné považovať oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Rovnako za túto výzvu nie je možné považovať ani výzvu podľa ust. § 53 ods. 9 OZ, keďže jej účelom má byť upozornenie dlžníka - spotrebiteľa na to, že je v omeškaní s konkrétnou splátkou dlhšie ako 3 mesiace a vyzvať ho na jeho úhradu s upozornením, že inak dôjde k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti celého úveru. A teda ani obsah tejto výzvy nekorešponduje s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách“. Odmietli tvrdenia žalobkyne o tom, že by z uznesenia NS SR sp. zn. 8Cdo/169/2020 malo vyplývať, že za výzvu podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je možné považovať oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, nakoľko predmetným uznesením bolo zamietnuté dovolanie a NS SR sa teda nezaoberal explicitne touto otázkou, len poukázal na závery odvolacieho súdu a skonštatoval, že dovolateľkou nastolená právna otázka vo vzťahu k ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách má v danom prípade iba právno teoretickú povahu a jej zodpovedanie dovolacím súdom by nevedlo k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Navrhli, aby dovolací súd dovolanie odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§

424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobkyňa namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorá mala spočívať v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018,

bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľky, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivý proces.

16. V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP), a preto ho nemožno považovať za nedostatočne odôvodnené či nepreskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Za zohľadnenia skutočnosti, že odvolací súd náležite aplikoval § 387 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho poňal do svojho rozhodnutia aj prvoinštančný rozsudok, je dovolací súd toho názoru, že z odôvodnenia rozsudkov vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu je zrejmé, na základe čoho dospel k záveru o potrebe potvrdenia prvoinštančného rozhodnutia.

16.1. Odvolací súd v odôvodnení v prvom rade konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Rovnako konštatoval, že odôvodnenie prvoinštančného rozsudku je dostatočné, pretože sa v ňom jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom súd vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné a právne významné.

16.2. Následne odvolací súd konštatoval, že žalobkyňa v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzala už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, preto jej odvolacie námietky nepovažoval za spôsobilé spochybníť vecnú správnosť prvoinštančného rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

16.3. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu námietku žalobkyne týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia súdom prvej inštancie vo vzťahu k výzve na zaplatenie omeškaných splátok s upozornením na zosplatnenie označené ako „Výzva“ z 29. júla 2020. Po poukaze na povahu predmetu konania sa odvolací súd v odôvodnení stotožnil s názorom súdu prvej inštancie ohľadom potreby aplikácie § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ a úvahy o potrebe vymedzenia konkrétnej splátky, pre omeškanie dlžníka, s ktorou veriteľ zvažuje uplatnenia práva zosplatniť úver. V nadväznosti na to v zhode s prvoinštančným súdom konštatoval, že z dôvodu neurčitosti (výzvy) ako právneho úkonu, v dôsledku ktorej je tento jednostranný právny úkon veriteľa neplatný, nemožno vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti úveru - označené ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo 7. septembra 2020 považovať za platné a účinné.

17. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd spolu s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie (s ktorým tvorí kompletizujúcu organickú jednotu) neopomenul vziať do úvahy žiadnu z (rozhodných) skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľka sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Neostáva preto nič iné, než konštatovať, že v prejednávanej veci boli z tohto pohľadu odvolacím súdom splnené ústavnoprávne nároky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

19. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil ústavnoprávne deficit v rámci zisťovania skutkového stavu veci, súdy nižších inštancií postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä náležitou aplikáciou prejednávacej zásady, zásady voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípu všeobecnej spravodlivosti. Zároveň pri zisťovaní skutkového stavu rešpektovali ústavno-procesné zásady (ako sú zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie obsahujú riadne odôvodnenie myšlienkového procesu hodnotenia dôkazov, zo záverov oboch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejmeého omylu. Námietky žalobkyne v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

20. Žalobkyňa namietala i nesprávne právne posúdenie sporu odvodzujúc prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP a na preukázanie svojho tvrdenia uviedla rozhodnutia odvolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022 a 5Cdo/197/2022.

21. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolateľ za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti jej riešenia (§ 421 ods. 1 CSP) táto otázka spadá. Z uvedeného dôvodu dovolací súd z hľadiska prípustnosti dovolania posudzuje (iba) materiálny substrát samotného odvolacieho konania spočívajúci vo vymedzení právnej otázky a predstretí vlastnej argumentácie dovolateľa v zmysle § 432 ods. 2 CSP, súčasne zohľadňujúc vlastnú rozhodovaciu prax (iura novit curia 4Cdo/11/2021, 8Cdo/54/2018, I. ÚS 51/2020).

22. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov. Ide teda o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov sa ešte neustálili (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu).

Podľa názoru dovolacieho súdu žalobkyňa v danom prípade zákonu zodpovedajúcim spôsobom vymedzila právnu otázku, riešenie ktorej - podľa názoru žalobkyne - je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu rozdielne a zároveň poukázala na rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/123/2022 a 5Cdo/197/2022. Na tomto mieste dovolací súd konštatuje, že senát 1C dovolacieho súdu v uznesení z 30. januára 2024, sp. zn. 1Cdo/123/2022 síce dospel k záveru, že „Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá“, avšak je potrebné zdôrazniť, že pre neprípustnosť dovolacích otázok v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/123/2022 najvyšší súd meritórne nastolenú otázku neriešil. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/123/2022 právny názor o nadbytočnosti konkretizácie omeškanej splátky vo výzve či oznámení o zosplatnení vyslovil len ako protiargument k nie pre vec rozhodujúcej argumentácii dovolateľov o špecifikácii omeškanej splátky ako podmienky platnosti zosplatnenia. Uvedené akcentoval Ústavný súd Slovenskej republiky nasledovne: „ (...) len na okraj a doplnkovo vyjadrené právne názory senátov najvyššieho súdu, ktoré hoci sú súčasťou odôvodnení rozhodnutí dovolacieho súdu, nemožno považovať za záväzné právne názory, keďže neboli dôvodom, bez vyriešenia ktorých by dané veci nebolo možné rozhodnúť.“ (porovnaj sp. zn. III. ÚS 157/2025). S poukazom na vyššie uvedené je možné konštatovať, že dovolateľka síce odvodzovala prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, avšak posudzujúc dovolanie podľa obsahu je nutné vyvodiť prípustnosť jej dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

23. V danom prípade pre posúdenie veci je zásadnou otázkou, či k ne/dochádza porušeniu ustanovení § 37 ods. 1 a § 53 ods. 9 OZ, ak vo výzve - upozornení ako právnom úkone, absentuje uvedenie konkrétnej splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplatneniu úveru a či absencia uvedenia konkrétnej splátky spôsobuje neplatnosť takého úkonu.

24. Vychádzajúc z dovolateľkou formulovanej právnej otázky dovolací súd uvádza, že senát 5C dovolacieho súdu v uznesení z 26. júna 2024 sp. zn. 5Cdo/197/2022 vyslovil, že „V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarcu v § 53 ods. 9 OZ zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že uplynuli 3 mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky, a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 OZ je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z ustanovenia § 565 veta druhá OZ vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplnenej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 OZ). V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatniť celý dlh“.

25. Dovolací súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že senát 6C najvyššieho súdu vo svojom uznesení z 13. februára 2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022, po rozbere relevantných právnych ustanovení, § 37 ods. 1 OZ, § 565 vety prvej OZ a § 53 ods. 9 OZ pri posudzovaní rovnako formulovanej otázky ako v preskúmvanej veci dospel k záveru, že „ (...) ak právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky môže zmluvný partner spotrebiteľa využiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (kde inak špeciálna úprava z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka spôsobuje v drvivej väčšine prípadov vrátane všetkých dojednaní o splátkach s mesačnou a kratšou frekvenciou nepoužiteľnosť všeobecnej úpravy z § 565 vety druhej Občianskeho zákonníka o možnosti použitia práva veriteľom najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky) a takému využitiu má (musí) predchádzať upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie práva v lehote nie kratšej ako 15 dní; bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch v zákone

ustanovených lehôt). Na právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je dôvod nazerať ako na úkon zákon obchádzajúci (nakolko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“. Z týchto dôvodov senát najvyššieho súdu 6C argumenty dovolateľky na podporu jej tvrdenia o neexistencii žiadneho právneho podkladu pre vyžadovanie uvedenia konkretizácie splátky, pre ktorú má dôjsť k zosplatneniu (v žiadosti o jednorazové splatenie, resp. v upozornení na hodlané využitie práva tejto predchádzajúcom) nepovažoval za udržateľné.

26. Posudzujúc právne účinky dovolania podľa stavu v čase jeho podania, dovolací súd konštatuje, že medzičasom Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na svojom zasadnutí konanom 4. júna 2025 prijalo uznesenie najvyššieho súdu z 13. februára 2025 sp. zn. 6Cdo/152/2022 ako judikát, publikovaný pod č. R 34/2025 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 3/2025, ktorého právna veta znie: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)“.

27. Žalobkyňa ďalej tvrdí, že odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku pre ktorú splátku bol veriteľ oprávnený zosplatiť úver a od kedy je potrebné počítať začiatok premlčacej doby v spotrebiteľských veciach a v tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/268/2020, 4Cdo/201/2022, 1Cdo/53/2021, 4Cdo/231/2021, 9Cdo/368/2021, 4Cdo/23/2021, 2Cdo/332/2021, 6Cdo/71/2022, 2Cdo/272/2021, 1Cdo/61/2022, 4Cdo/250/2021, 4Cdo/262/2021, 2Cdo/298/2021, 4Cdo/221/2022, 6Cdo/64/2021, 9Cdo/98/2022, 1Cdo/143/2022, 6Cdo/87/2023.

28. Vychádzajúc z obsahu spisu a z obsahu rozhodnutí súdov nižších inštancií, súd prvej inštancie zdôraznil, že v predmetnej VÝZVE nie je označená, špecifikovaná konkrétna splátka, s ktorou je dlžník - spotrebiteľ v omeškaní a zároveň pre omeškanie s ktorou veriteľ - dodávateľ zvažuje uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ani to z podania nevyplýva, resp. nie je to z neho možné vyvodiť. Dospel k záveru, že tým, že veriteľ - právny predchodca žalobkyne vo VÝZVE z 29. júla 2020 neoznačil konkrétnu splátku, v súvislosti s omeškaním s ktorou zvažoval uplatnenie práva zosplatiť úver, znemožnil dlžníkovi - žalovanému efektívne odvrátiť hrozbu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Okresný súd zdôraznil, že veriteľ je oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre omeškanie dlžníka s konkrétnou splátkou a pri súčasnom dodržaní podmienok a lehôt v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a pokiaľ neuplatní právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť dlhu/úveru v príslušných lehotách, také oprávnenie vo vzťahu k príslušnej splátke stráca; a prípadný nárok na úhradu takej splátky môže uplatniť „už len“ ako nárok na úhradu omeškanej splátky. Nemôže však úhradou takej splátky (prípadne ostatných starších splatných a neuhradených splátok) podmieňovať ne/zosplatnenie dlhu/úveru (v upozornení na možnosť zosplatnenia dlhu/úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Konštatoval, že s poukazom na obsahové nedostatky listiny VÝZVA z 29. júla 2020 (v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), resp. jej neurčitosť ako právneho úkonu, hoc zaslanej aj doručenej do sféry dispozície dlžníka - žalovaných, v dôsledku ktorých tento jednostranný právny úkon veriteľa - právneho predchodcu žalobkyne je neplatný, nemožno následné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru/dlhu listinou označenou ako Vec - vyhlásenie úveru za predčasne splatný zo 7. septembra 2020, tiež zaslanou aj doručenou do sféry dispozície dlžníka - žalovaných považovať za platné a účinné. Uzavrel, že nadväzne platí, že žalobkyňa nepreukázala, že je nositeľkou žalobou uplatneného nároku a prislúcha jej aktívna vecná legitímácia. S uvedeným záverom súdu prvej inštancie sa stotožnil aj odvolací súd, ktorý ďalej uviedol, že vychádzajúc z obsahu výziev postupcu Z. T. J. z 29. júla 2020 mal odvolací súd za nepochybné, že v týchto nie je uvedená konkrétna splátka s ktorou mali byť žalovaní 1/ a 2/ v omeškaní, čím nebol splnený zákonný predpoklad na zosplatnenie úveru č. 026/3016/14SU s následným dôsledkom absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v tomto konaní.

29. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť jej dovolania z § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Ňou zadefinovaná právna otázka (pre ktorú splátku bol veriteľ oprávnený zosplatiť úver a od kedy je potrebné počítať začiatok premľacej doby v spotrebiteľských veciach) by mohla mať znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP iba vtedy, ak by výsledok jej riešenia (posúdenia a vyhodnotenia) odvolacím súdom predstavoval jediný a výlučný dôvod, pre ktorý nebolo jej žalobe vyhovené. Žalobkyňa ale túto otázku nastolila v inej situácii, v ktorej zamietnutie jej žaloby opodstatňoval aj samotný záver súdu, že žalobe nebolo možné vyhovieť z dôvodu, že obsahové nedostatky listiny VÝZVA z 29. júla 2020, resp. jej neurčitosť ako právneho úkonu, v dôsledku ktorých tento jednostranný právny úkon veriteľa - právneho predchodcu žalobkyne je neplatný, nemožno následné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru/dlhu listinou označenou ako Vec - vyhlásenie úveru za predčasne splatný zo 7. septembra 2020 považovať za platné a účinné a žalobkyňa nepreukázala, že jej prislúcha aktívna vecná legitimácia. Predmetná „dovolacia“ otázka sa teda v okolnostiach tohto dovolacieho konania netýkala takého záveru, výlučne na ktorom spočíva dovolaním napadnuté rozhodnutie. Takto dovolateľkou nastolená otázka má v danom prípade povahu (len) akademickú, ktorej zodpovedanie dovolacím súdom by nemohlo viesť k zrušeniu alebo zmene dovolaním napadnutého rozhodnutia. Pritom cieľom civilného sporového konania (aj pred dovolacím súdom) je poskytnúť reálnu ochranu právam, nie riešiť teoretické otázky, ktorých výsledok sa nijako nepremietne do právnej sféry procesných strán.

30. So zreteľom na doposiaľ uvedené dovolací súd konštatuje, že pri riešení dovolateľkou nastolenej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nedošlo odvolacím súdom k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, resp. k odklonu od rozhodovacej praxe najvyššieho súdu. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobkyne, ktorým namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

31. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.